Safieh (13), Libië, 7 maanden in Nederland.

Melak (3), Soedan, 5 maanden in Nederland.

Miracle (5), Kosovo, 1 maand in Nederland.

Lidia (5), Ethiopië, 4 jaar in Nederland.

Hala (10), Syrië, 3 maanden in Nederland.

Ezdihar (9), Syrië, 9 maanden in Nederland.

Abdel (12), Syrië, 1 jaar in Nederland.

Armita (6), Iran, 2 jaar in Nederland.

Sem (11), Eritrea, 10 maanden in Nederland.

Yara (7), Syrië, 20 dagen in Nederland.

Kripa (5), Nepal, 1 jaar in Nederland.

Sham (9), Syrië, 1 maand in Nederland.

Shahd (11), Syrië, 8 maanden in Nederland.

Nirmin (13), Syrië, 1 jaar in Nederland.

Aola (7), Syrië, 9 maanden in Nederland.

Naser (8), Syrië, 1 jaar in Nederland.

Hala (10), Syrië, woont 1 jaar in Nederland.

De paradox die typisch Nederlands blijkt te zijn

Anonymi moeten we niet, maar krijgt zo iemand een naam, dan willen we ze niet meer kwijt.

Tekst **Toine Heijmans**
Foto's **Negin Zendegani**

Dit kunnen schoolfoto's zijn. Dit kan een school zijn in een Nederlandse wijk. Dit zijn kinderen – asielkinderen worden het pas als je dat in het bijschrift zet.

Zodra een vreemdeling een naam krijgt is het geen vreemdeling meer. Dat is een bijzondere Nederlandse paradox. Anonymi moeten we niet, die zijn een probleem, maar als zo iemand naast je komt wonen, naast je zoon of dochter zit op school, mee voetbalt in het voetbalteam, dan wil je ze niet meer kwijt. Daar zijn mooie voorbeelden van en het mooiste is misschien het verhaal uit Kollum. De Kollummers bekogelden eerst hun burgemeester met eieren en tomaten omdat hij het asielcentrum wilde uitbreiden. Later kwamen ze opnieuw in opstand, toen boer Wytze uit Kollumerzwaag niet mocht trouwen met Esther, een illegale Nigeriaanse. Er werd een actiecomité opgericht: 'Esther moat bliuwe', er kwamen 'Esther-posters' achter de ramen, schreef journalist Joris van Casteren in een prachtig verhaal erover, en ze gingen met een bus naar Den Haag om vierduizend handtekeningen aan te bieden.

Dit zijn foto's van asielkinderen die deelnemen aan een project van de Stichting De Vrolijkheid die met kunstenaars, musici en theatermakers probeert hun lot wat te verzachten. Er zijn mensen die vinden dat je asielzoekers geen vrolijkheid moet geven, want dat leidt tot hoop en uiteindelijk tot aanzuigende werking. Als je kinderen ontmoet in die centra, waar ze vaak jaren wonen, verhuizend van plek naar plek, valt je vooral hun wendbaarheid op, iets wat volwassenen meestal niet meer hebben.

Hoop is nooit onterecht. Denk maar aan Taïda Pasic, het asielzoekersmeisje uit Kosovo dat terechtkwam in een asielzoekerscentrum in Winterswijk, en daarna in het oog van een publicitaire storm omdat ze weg moest van minister Rita Verdonk. Bijna tien jaar geleden werd ze het land uitgezet. Iedereen had er wel een mening over.

Taïda Pasic keerde terug, studeerde rechten in Leiden en is nu topadvocaat in Amerika: associate in the New York office of NautaDutilh. Ze doet er fusies en overnames. En ze doet er een ingewikkeld, bijzonder paradoxaal specialisme bij: Dutch immigration law.